

Παλιές και νέες επιθυμίες απλών ανθρώπων

Σήμερα σκέφθηκα να γράψω για τη χαρά, για την ευτυχία, για παλιές και καινούργιες επιθυμίες των απλών ανθρώπων που κάποτε πραγματοποιούνται και κάποτε μένουν επιθυμίες. Όταν όμως λέγω χαρά και ευτυχία δεν εννοώ μόνιμα πράγματα. Αλλά γι αυτά που έρχονται και φεύγουν. Τι να σας πω. Μόνιμη χαρά και ευτυχία δεν υπάρχει για κανένα σ αυτό τον κόσμο. Ακόμη και για τον ίδιο το Θεό που μας τα στέλλει δεν υπάρχει ούτε γι αυτό μόνιμη χαρά και ευτυχία. Βλέπετε οι άνθρωποι δεν εννοούν να αφήσουν ούτε το Θεό μας ήσυχο για να απολαύσει έστω για μια μέρα αυτά τα αγαθά.

Πόλεμος στην Περσία και το Ιράκ —και να σκεφτείτε έχουν και οι δυό πετρέλαια, πολεμικές συγκρούσεις στο γειτονικό Λίβανο, αναταραχές στη Βόρεια Ιρλανδία και αλλαχού, πρόσφυγες στην Κύπρο και σ άλλα μέρη, πείνα και υποσιτισμός στην Αφρική και τη Ασία και τόσα άλλα που χρειάζεσαι τόμους βιβλίων για να τα περιγράψεις.

Με τέτοια προβλήματα που του δημιουργούν οι άνθρωποι πώς είναι δυνατό ο Θεούλλης μας να έχει ο καυμένος μόνιμη χαρά και ευτυχία.

Βέβαια υπάρχουν σ άλλα μέρη και άλλους τόπους χαρές και ευτυχίες γι αυτό σκέφτομαι και λέγω γιατί να είναι έτσι η ζωή. Γιατί άλλοι να έχουν τις ταραχές και άλλοι τις χαρές, άλλοι να έχουν τους στεναγμούς και άλλοι τις αισιοδοξίες

Με αυτά τα συναισθήματα προβληματίστηκα σήμερα και θέλησα να βρώ τις αιτίες για τις χαρές και για τις δυστυχίες των ανθρώπων.

Αυτό που σκέφτηκα να κάμω είναι να γυρίσω εδώ και εκεί για να ρωτήσω να μάθω για τις επιθυμίες και τα προβλήματα απλών ανθρώπων. Τον πρώτο που διάλεξα να ρωτήσω ήταν ο Γιώργος, ένας οικοδόμος παλιός συμμαθητής μου στο δη-

μοτικό σχολείο που παρόλη την επιμέλεια και την εξυπνάδα του δεν τα κατάφερε να γίνει και αυτός ένας σπουδαίος όπως μερικοί άλλοι συμμαθητές μου που είχαν τα οικονομικά μέσα.

Του είπα για το σκοπό της έρευνας μου και το ρώτησα για τις επιθυμίες του. Ο Γιώργος που είναι ένας καλός οικογενειάρχης δεν άργησε να μου δώσει την απάντησή του.

Εγώ Ανδρέα μου μα και η γυναίκα μου η Μαρία δεν θέλουμε τίποτε για τους εαυτούς μας. Το μόνο που ζητούμε από την κοινωνία μας είναι να φανεί ολιγότερο άδικη στα τρία μας παιδιά. Θέλουμε να δούμε τα παιδιά μας μορφωμένα και να πάρουν με την αξία τους, αν την έχουν βέβαια κάποια θέση στην κοινωνία μας. Τίποτε άλλο δεν θέλουμε από αυτήν την ζωή.

Βαριά ικανοποιημένος από τη συνάντησή μου με το Γιώργο και με συναισθήματα χαράς που μου χάρισε η ολιγάρκεια του, ξεκίνησα για τη δεύτερη επίσκεψη σένα κοντινό χωριό.

Είπα στον εαυτό μου πως για να βγάλω σωστά συμπεράσματα έπρεπε να δω το Μάριο, ένα παλιό φίλο και συγχωριανό πουταν κι αυτός θύμα του Αττίλα όπως κι εγώ.

Ο Μάριος, γεωργός το επάγγελμα, εγκατέλειψε ό,τι είχε και δεν είχε για να γίνει πρόσφυγας στη δική του πατρίδα. Ο Μάριος με τη βοήθεια της Κυβέρνησης μα και όλης της οικογένειάς του που είναι όλοι δουλευτάδες τα κατάφερε μέσα στις δέκα σκάλες γης που του παρεχώρησε η Κυβέρνηση μας.

Τον βρήκα σε ένα μικρό θερμοκήπιο να ψεκάζει και να περιποιείται τις ντομάτες του. Η συνάντησή μας ήταν απεριγραπτή —όμως δεν θα πολυλογήσω. Φιληθήκαμε, μιλήσαμε για τα παλιά μας και ύστερα μπήκαμε στο θέμα μας.

Μάριε μου θέλω σε παρακαλώ να μου πεις με λίγα λόγια για τις επιθυμίες σου για τα προβλήματα σου. Και ο Μάριος δεν άργησε να μου απαντήσει.

Ανδρέα μου δεν θα σου μιλήσω για προβλήματα γιατί ξέρω να τα λύω μόνος μου. Εις ότι αφορά τις επιθυμίες μου αυτές τις ξέρεις καλύτερα από μένα. Είναι δυνατό να έχουμε άλλες επιθυμίες εμείς οι πρόσφυγες από του να πάμε πίσω στα χωριά μας. Είναι δυνατό να μην καταλαβαίνεις πως τα χωριά μας είναι τα πιο όμορφα τα πιο γλυκά χωριά του κόσμου. Όλα τα άλλα είναι προσωρινότητες. Αν μείνεις μαζί μας να φάμε το μεσημέρι θα σου πω και άλλα πολλά για να γράψεις όχι ένα αλλά δέκα χρονογραφήματα στην «Ελεύθερη Κυθρέα».

Όμως επειδή βιαζόμουν και δεν είχα τον καιρό θα τα αφήσω τα άλλα για καμιά άλλη φορά. Φίλησα το Μάριο και έφυγα με άλλα γνήσια ανθρώπινα συναισθήματα πάλι. Με αυτά που μου χάρισε ο Μάριος, τη φιλία, την πατροπαράδοτη φιλοξενία, την ανθρωπιά του Κύπριου αγρότη (μου έβαλε με το ζόρι 2-3 οκάδες ντομάτες για το σπίτι μου) ξεκίνησα για την τρίτη μου επίσκεψη που ήταν και η πιο δύσκολη.

Εδώ στην τρίτη μου επίσκεψη συγκρούετο η ευσυνειδησία με την φιλαργυρία και όλα τα άλλα κακά του κόσμου. Όμως έπρεπε να δω τη φίλη και συγγένισσα μου Γιωργούλλα που είναι υπάλληλος λογιστής τόσα χρόνια σε ένα φιλάργυρο μεγαλοαπατεώνα. Και η φτωχή Γιωργούλλα επιμένει τόσα χρόνια να του είναι αυτού

του ανθρώπου πιστή, φιλότιμη, και ευσυνειδητή. Το βοηθά να κλέβει, να κρύβει κέρδη από το φόρο εισοδήματος, να φυγαδεύει μεγάλα κεφάλαια στο εξωτερικό και πολλά άλλα. Και όμως η φτωχή Γιωργούλλα μένει πάντα σχεδόν με τον ίδιο μισθό και πάντα πιστή και ευσυνειδητή με το αφεντικό της. Τη ρώτησα και τη Γιωργούλλα ποιες είναι οι επιθυμίες της.

Τι να σου πω Ανδρέα μου. Η μόνη μου επιθυμία είναι να αλλάξει χαρακτήρα το αφεντικό μου. Να πάψει να κλέβει το δημόσιο, να πάψει να στέλλει στο εξωτερικό να πάψει να είναι τόσο ανικανοποίητος και τόσο άπληστος στις δουλειές του. Το θέλω επί τέλους να γίνει και αυτός άνθρωπος όπως εμείς. Με τα ανάμικτα συναισθήματα που μου χάρισε η Γιωργούλλα αποφάσισα να μην κάμω άλλη επίσκεψη, είχα υπ όψη μου να κάμω και τέταρτη επίσκεψη, όμως αποφάσισα να την ακυρώσω. Γιατί το πρόσωπο που είχα σκοπό να δω είναι το ίδιο και χειρότερο από το αφεντικό της Γιωργούλλας.

Εγκατέλειψα την έρευνά μου γεμάτος σκέψεις — και καλές και κακές. Και ύστερα είπα από μέσα μου. Μήπως τα κακά όλων των λαών και όλων των ανθρώπων είναι γιατί δεχόμαστε να κυκλοφορούν ανάμεσα μας άνθρωποι σαν το αφεντικό της Γιωργούλλας — κλέφτες, απατεώνες και παθολογικά φιλάργυροι και άπληστοι που δεν αφήνουν τις επιθυμίες μας να εκπληρωθούν.

Α.Μ.Δημητριάδης